

Introit: *Velmi se veselím z Hospodina, má duše jása k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz členku bere, a jako nevěstu, která se kráší svými šperky. Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody. (Izajáš 61, 10-11)*

Píseň 252

Modlitba

Píseň 273

Čtení: Koloským 1, 1-14

Text kázání: Jan 3, 22-33

Milí přátelé, bratři a sestry,

ačkoliv v tomto letním období bývá světlo dlouho do večera, tak nejdelší den v roce máme již za sebou. Po letním slunovratu se den zase začíná zkracovat. Ovšem nemusíme být z toho skleslí, léto a mnohé dlouhé dny máme ještě před sebou.

Libí se mi ale, že v liturgickém kalendáři ten letní slunovrat církev spojila s Janem Křtitelem. A zejména s jeho výrokem: **On (Kristus) musí růst, já však se menšit.** A právě v tom ubývání světla každého dne si můžeme i my ve svých životech připomínat, že Kristův život v nás může růst pouze tehdy, když ten náš starý život se bude menšit. Když budeme umírat vlastní pýše, vzdoru a sobectví. Když přestaneme dělat skutky ke své slávě, ale začneme žít život k slávě Boží. Když svrhne z trůnu našeho života své „staré já“, a učiníme králem nad naším životem Pána Ježíše Krista.

Ono nám to možná zní jako něco, co je velmi těžké udělat. Pak to tedy zkusme říct jinak. Spolu s pěveckým sborem dnes zpíváme písně tzv. **Truvérské mše** od Petra Ebena. O čem se v nich zpívá? O živém vztahu se Vzkříšeným Pánem Ježíšem! O tom, jak je úžasné a skvělé potkat se s Ním třeba hned ráno. Ztišit se před Ním v modlitbě a předat mu vládu nad svým životem, nad dnem, který je před tebou. **Čeká mne den, a když tě potkám, Pane, ponesu lehčej jeho žár, čeká mne den, a cokoli se stane, nestihne moji duši zmar.** Jinými slovy, ty nemusíš být na všechno těžké ve svém životě sám. A Bůh touží po tom, abys poznal, že spojit svůj život s Pánem Ježíšem, být s Ním ve vřelém vztahu, je to nejlepší, co ve svém životě můžeš udělat. Jenže je tu jedna důležitá věc. V té první písni se také zpívá, **už spojily se naše cesty, tys nám dal prohlédnout, bratru platí odpuštění, úsměv i pozdravení, k bratru chci teď usednout...** Jít po cestě s Pánem Ježíšem znamená jít Jeho cestou a podle Něj. Následovat Ho. Nechat se Jím vést, Jeho slovem, Jeho láskou. A ta není sobecká. Ta myslí právě na ty druhé. Na pomoc druhým. Ve druhé sloce té písně pak je zmíněné celé společenství. Pán vede do společenství věřících a také k podílu na něm a k zodpovědnosti vůči němu. Necháváme se tam vodit? Anebo chceme radši zůstat sami? Ve třetí sloce té první písně zní **proba o pokornou mysl.** Pokora je opak pýchy. Bez pokory nelze chodit s Pánem Ježíšem. Bez pokory totiž nelze ani rozpoznávat Boží vůli. Bez pokory nelze slyšet Boží hlas a nelze vidět skutky Boží. Nelze prohlédnout. Písmo říká, že **Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.** A Pán Ježíš říká: **Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.** Bez pokory nelze nalézt a vidět Boha. Pokorným se On ale nalézt dá. Pokorný pak může s radostí z takového setkání s Pánem vyznávat to, co jsme slyšeli v té druhé písni. **Nám radostí jsi, Pane, ty, a já to dlouho nevěděl, snad proto, že jsem neviděl, jak slza v slunci roztávala...** Neviděl jsem ty zázraky stvoření. A vůbec jsem si neuvědomoval, že je toho opravdu hodně, za co mohu být Bohu vděčný! Při setkání s Pánem Ježíšem si člověk najednou uvědomí, jak byl zaslepený sám sebou. Jak si myslel, že už všechno poznal. A přitom necítil v srdci vděk, soucit, milosrdenství a vůbec nevěděl, co je to láska. A nechápal, že radost může člověk prožívat tehdy, když činí radostné své okolí. A také když rozmlouvá s Pánem Ježíšem, a když je ochoten Mu naslouchat, brát si slova Boží k srdci a usilovat podle nich žít.

Tohle všechno, milí přátelé, znamená: **On musí růst, já však se menšit.** Bůh má pro své děti připravený životní program, ve kterém zaslubuje, že když se ho budeme držet, poroste v nás dobré ovoce a budeme z toho mít radost nejen my, ale i další. V tom listu Koloským jsme četli, jakou měl apoštol Pavel radost z tamního sboru, jak je chválil: **Vaše víra mezi vámi přináší ovoce a roste od toho dne, kdy jste uslyšeli o Boží milosti a přesvědčili se, že je pravdivá.** A zároveň jim dále vyjadřuje svou podporu: **Proto i my, ode dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vši moudrostí a**

duchovním pochopením poznali jeho vůli. Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseš ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha... a nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti.

Bratři a sestry, použil by apoštol Pavel dnes stejná slova, kdyby je psal do našeho sboru? A použil by je, kdyby je psal celé Českobratrské církvi evangelické? A jaká slova by volil, kdyby je psal mně a tobě? Jaké neseme ovoce a co v nás vlastně roste? Roste v nás Kristus, anebo nám některé věci přerostly přes hlavu? David v 38. žalmu s pokorou a v zoufání vyznává před Hospodinem: **Nad hlavu mi přerostly mé nepravosti, jako těžké břemeno mě tíží.** Co nás tíží, milí přátelé? Co tíží tvé srdce? Je to strach, starosti, bolesti? Trápení? Neutěšený život? Nevyřešené problémy? A co v tobě narůstá? Zloba, hněv, nervozita? Anebo Kristův nadpřirozený pokoj? Víra, láska a naděje? Je to o tom, čemu dáváš ve svém životě možnost růst. Je to tedy o tvém rozhodnutí. O tom, jestli si jdeš svou cestou, podle svého názoru a přesvědčení, podle svého vidění a rozumu, anebo jestli s Pánem Ježíšem žiješ. Jestli s Ním rozmlouváš, jestli Mu nasloucháš, jestli se dovedeš před Ním ztišit. Jestli rosteš v poznání Boha. Někdo třeba řekne, já mám už dost velké poznání, protože jsem poznal mnoho věcí, mnoho nauk, jak ve světě, co funguje. Zákony fyziky, různé principy, vědy, filozofie. To je hezké. Tohle ovšem ale není poznání Boha. Anebo někdo stále hledá, kdo může za pandemii covidu, kdo může vlastně za válku, kdo může za tam to anebo za ono. I kdyby to člověk poznal, kdo za co skutečně může, uspokojí to člověka? Nikoliv! Jediné, co ho může uspokojit, co může dát odpočinutí jeho duše, je **růst v poznání Boha.** Setkávat se s Ním. Hledat Jeho tvář. Poznávat Ho skrze Písmo svaté.

Ovšem co nám říká Písmo svaté? Některé věci se nám tam nemusí líbit. Proč? Protože nás usvědčují z nepravostí. A z nedokonalosti. A tak také velice záleží na tom, jak Bibli čteme, jestli si z ní nevybíráme jen verše pohlázení a potěšení, jestli si některé pasáže nevykládáme tak, abychom omluvili své špatné chování, anebo jestli jsme schopni si připustit, jak bídní jsme lidé. A jestli jsme schopni pak jít s pokorou před Pána Ježíše a s prosbou o odpuštění. Jestli jsme schopni před Pánem doznat např. to, co budeme zpívat v následující písni: **Mám prázdné ruce, Pane, že skutkem jsem je nenaplnil, mám těžké nohy, Pane, že k bližnímu jsem se nepřiblížil,** anebo dále, že mám tvrdé a nesoucité srdce a že toužím, abys Ho, Pane proměnil, proto ti ho vydávám. Nic nemám, než to mé srdce a Tobě se toužím otevřít! Bez takové pokory, bez pravdivého vyznání svého neutěšeného stavu stěží člověk najde Pána, stěží se k Němu přiblíží.

Je totiž ještě jedna věc, která brání tomu, aby v srdci člověka rostl Kristus. Tento stav srdce popisuje Pán Ježíš, když cituje proroka Izajáše: **„Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět, a neuvidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli, takže neuvidí očima a ušima neuslyší, srdcem nepochopí a neobrátí se – a já je neuzdravím.“** Víte, něco na tom tuku je. Když jsme byli na dovolené, tak jsme ve čtvrtek grilovali. A já měl v plánu pak psát kázání. No, nešlo to, protože jsem se přecpal. Člověk přesycený stěží Boha nachází. A tak je to se vším. Pokud se sytíme vším možným, co nám svět nabízí a na Pána Ježíše nám už moc času nezbyvá, pak skrze tu přesycenost neuvidíme a nepoznáme Pána. Pak neponeseš dobré ovoce, protože Bohu budeme hodně vzdáleni.

A tak si každý z nás zvažme, jestli je to skutečně Kristus, který žije v nás. Jestli žijeme bez Boha, vedle Boha, anebo s Bohem. Apoštol Pavel dával ve svém životě tolik prostoru Pánu Ježíši, že mohl s klidem říct: **Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.** Čím více budeš dávat prostoru Pánu Ježíši ve svém životě, tím více budeš zakoušet Boží blízkost a Boží moc. To On zaslibuje! **I v čas úzkosti, v čas podmračený,** budeš zakoušet, že **On je tvůj lék, na tvůj zármutek,** že je to Kristus, který **vše rozjasní,** když Ho pozveš dál. Pak budeš také o to pozhnanějším nástrojem Božím. Pak o to více si tě Bůh bude moci použít ke své slávě. O to více poneseš takové ovoce, které bude dělat radost tobě, druhým a především Bohu. Pak bude tvé srdce jásat nevýslovnou chválou a vděčností. Vděčností za to, že spatříš Pána ráno v poledne, i večer. On se ti chce takto dávat poznat a chce naplnit tvou duši radostí. Amen.

Modlitba Píseň 366 Večere Páně (píseň 367)

Slovo poslání: ‚Všecko je dovoleno‘ – ano, ale ne všecko prospívá. ‚Všecko je dovoleno‘ – ano, ale ne všecko přispívá ke společnému růstu. Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého! (1. Korintským 10, 23-24)

Požehnání: Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti. Amen. Píseň 295